

Nathalie Van Wonterghem en Steven Vandeputte

Samen met dertien andere erkende fokkers houden Steven Vandeputte en Nathalie Van Wonterghem het West-Vlaamse rode ras in leven.

Aantal stuks vee:	210
Aantal kalvingen:	circa 75
Hoeveelheid melkquotum:	220.000 kilo melk
Grondgebruik:	50 ha

Steven Vandeputte: 'Je moet iets hebben wat een ander niet heeft, niet kan of niet durft'

Vruchten plukken van passie

Waar veel bedrijven kozen voor specialisatie met witblauw of holstein, behielden Steven Vandeputte en Nathalie Van Wonterghem de West-Vlaamse roden. Door de erkenning als streekproduct is de vraag naar het vlees nu groter dan het aanbod.

tekst **Florus Pellikaan**

Een toevallige passant zou er voor kunnen stoppen om een ogenblik te genieten. Met hun prachtige dieprode haarkleed vormen de West-Vlaamse roden een naadloze eenheid met de herfstkleuren. Hoewel het inmiddels half november is, grazen ze nog altijd in diverse koppels, elk voorzien van een springstier, rustig rond de hoeve van

Steven Vandeputte (37) en Nathalie Van Wonterghem (37) in Aarsele. De toevallige passant kan gerust zijn, want dit beehd zal als het van de West-Vlaamse veehouders afhangt nog lang zo blijven. 'De liefde voor het ras zit heel diep bij ons. Mijn ouders zijn hier gestart met West-Vlaamse roden en zelfs de hele schoonfamilie is al besmet met onze lief-

de voor het rode vee', vertelt Steven Vandeputte met een glimlach. In de jaren zeventig kozen veel bedrijven voor specialisatie in vleesproductie met witblauwen of melkproductie met holstein. Maar dit gold niet voor familie Vandeputte. 'Mijn opa zei altijd dat je iets moet hebben wat een ander niet heeft, niet kan of niet durft. Dan ga je er

In totaal worden er 210 West-Vlaamse roden gehouden

De verbeterdoodbontstier Gerko van Volenbeek zorgt voor vers bloed Zowel mannelijk als vrouwelijk vee wordt zelf afgemest

vanzelf een keer geld aan verdienen. Maar daar zullen we wel geduld voor moeten hebben.'

Steven Vandeputte verwijst terug naar de tijd rond 2002 toen de roden vijftien eurocent per kilo minder oprachten dan witblauwen. 'In die tijd vroeg iedereen waarom we niet omschakelden naar witblauw', weet Vandeputte nog, maar hij hield vast aan de spreuk van zijn opa. Het duurde tot zeker 2011 voordat er meer waardering kwam voor het ras.

Het begon met een proef van het Vlaams Centrum voor Agro- en Visserijmarketing (VLAM), dat inzichtelijk wilde maken wat de meerwaarde was van de dubbeldoelrassen West-Vlaamse roden, Oost-Vlaamse witroden en witblauwen van het mixte type. 'Van alle rassen werd er onder andere een dier op dezelfde manier afgemest. De slager die voor deze proef onze rode slachtte, was erg enthousiast. Het vlees is wat gemarmerd, het is uitermate geschikt voor rijping en het heeft een intense smaak', vertelt Nathalie Van Wonterghem, die naast het meewerken op de boerderij ook nog een fulltimebaan heeft bij de Vlaamse Landmaatschappij (VLM).

Erkend als streekproduct

Doordat steeds meer beenhouders de vlees kwaliteiten van de roden ontdekten, kwam er meer waardering en dus afzet voor het vlees. Dat raakte in 2012 in een stroomversnelling toen het vlees van vrouwelijke West-Vlaamse roden werd erkend als streekproduct.

Door de toegenomen waardering en belangstelling voor het vlees en doordat tussenschakels in de keten zijn uitgeschakeld, steeg ook de vleesprijs. 'Nu krijgen we voor de vrouwelijke dieren minimaal de kiloprijs van witblauwen en soms zelfs iets meer', vertelt Steven Vandeputte, terwijl hij een rondleiding geeft over het netjes verzorgde bedrijf. De vrouwelijke dieren wegen, ondanks

minder bespiering maar dankzij meer hoogtemaat, ongeveer evenveel als witblauwen. De stieren zijn volgens Vandeputte in 90 procent van de gevallen door meer maat zelfs nog iets zwaarder. 'Maar stierenvlees is bij de roden, net als bij veel andere rassen, nog vooral supermarktvlees met dus tegenvallende prijzen.'

De erkenning als streekproduct zorgt niet alleen voor hogere vleesprijzen voor de vrouwelijke runderen, maar schept ook mogelijkheden in de dagelijkse bedrijfsvoering. Nathalie Van Wonterghem: 'Natuurorganisaties benaderen ons nu soms specifiek voor beweiding in natuurgebieden, omdat wij dit kleine lokale ras in stand houden.'

Geen fokmateriaal te koop

Doordat de vleesprijzen stijgen, neemt ook de belangstelling van collega's voor het ras weer toe. Steven Vandeputte: 'Er zijn nu al regelmatig mensen die vrouwelijk vee willen kopen, maar wij verkopen net als veel collega's ons fokkerijpotentieel, waar we jaren aan hebben gebouwd, niet.' De vleesveehouders mesten zowel de mannelijke als vrouwelijke dieren op het eigen bedrijf af.

Zolang als de West-Vlaamse roden op het bedrijf van familie Vandeputte lopen, zolang wordt een deel van het koppel ook gemolken. Maar waar het totale koppel langzaam is doorgroeid naar de huidige 210 dieren, is het aantal koeien dat wordt gemolken met 38 stuks al jaren hetzelfde. 'Het melken hebben we er altijd als extra bij gedaan, maar in mijn hart ben ik meer vleesveehouder. Daarom hebben we in het melkvee ook nooit geïnvesteerd', vertelt Vandeputte. 'Maar de melk vormt wel extra inkomen dat we altijd goed hebben kunnen gebruiken. Zolang als Campina onze kleine melkplas wil ophalen, blijven we melken. We selecteren de dieren op karakter en melksnelheid, maar als een koe na een paar maanden niet meer genoeg

melk geeft, zetten we weer een nieuwe op de bindstal.'

Het enige nadeel van het kleine ras is volgens de West-Vlaamse veehouders de beperkte bloedspreiding en de kans op inteelt. 'Toch kennen we nog geen erfelijke gebreken en komt ook schurft niet voor. Maar het blijft erg opletten en als fokkers hebben we veel contact met elkaar en wisselen we uit welke springstier bij wie past. Ook zetten wij de laatste jaren van de vijf stieren één verbeterd roodbonte vanuit Nederland in voor bloedverversing', vertelt Vandeputte.

Hij wil voor bloedverversing namelijk geen stap achteruit in vlees doen en de geheel rode kleur niet verliezen. 'Dan blijven er weinig mogelijkheden over, maar verbeterd roodbont voldoet wel. Ze zijn zelfs nog meer bevreemd dan onze roden en dat past perfect binnen ons fokdoel.' Op dit moment loopt Gerko van Volenbeek (v. Kobus) als verbeterd roodbontstier bij het koppel.

Niet varen op subsidie

Omdat in 2009 de subsidieregels voor genetische diversiteit werden versoepeld en een dier nu ook meerdere keren een keizersnede mag ondergaan, ontvangen de veehouders subsidie voor instandhouding van het ras. Omdat alleen dieren met minimaal 75 procent West-Vlaams-roodbloed in aanmerking komen voor de premie, zijn de veehouders in 2009 begonnen met het officieel registreren van de afstammingen. De premie bedroeg 100 euro per vrouwelijk raszuiver dier en dit stijgt voor in 2015 door naar 150 euro. 'Maar wij willen niet varen op subsidie, we hebben het jaren zonder gedaan en het kan ook zo weer verdwijnen. We halen het geld liever uit echte waardering voor de kwaliteit van het vleesras. En dat is iets waar we ons voor blijven inzetten. Een volgende stap is om te proberen ook meer waardering voor het stierenvlees te krijgen.' |